

Zofia Woźnicka

Stawy, pow. Jędrzejów

Informator Archeologiczny : badania 6, 228-229

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Intensywna zabudowa Starego Miasta w Stargardzie wkroczyła obecnie w końcowy etap, obejmujący północny skraj najstarszego miasta lokowanego w widłach rzeki Iny.

Nawiązując do wyników badań z lat ubiegłych, kontynuowano prace na niewielkim wywyższeniu terenowym, ograniczonym od zachodu korytem Małej Iny, od północy Bramą Młyńską i murami miejskimi, od południa starym spichrzem i od wschodu nowo odkrytym, dawnym korytem rzeki.

W wykopie o wymiarach 20 x 5 m. rozpoznano, pod fundamentami zabudowy XVIII-wiecznej, dobrze zachowaną stratygrafię warstw średniowiecznych i wczesno-średniowiecznych. Wyeksplorowano 6 poziomów wczesnośredniowiecznych /IX - XII wiek/ o miąższości od 1,60 do 1,80 m. W poszczególnych warstwach odkryto zespoły palenisk produkcyjnych- kowalskich, zarysy drewnianych chat zrębowych i plecionkowych oraz układy dobrze zachowanych ulic drewnianych. W poszczególnych zespołach występował liczny materiał kulturowy, głównie zaś ceramiczny / 30 tysięcy ułamków/, kostny / 20 tysięcy ułamków/ oraz liczne przedmioty codziennego użytku / ponad 600 zabytków/.

Zakończone badania w wykopie VIII pozwoliły uchwycić rozplanowanie zabudowy tej części miasta na przestrzeni od IX do końca XVIII wieku. Jednocześnie potwierdziły istnienie dawnego koryta Iny oddzielającego północno-zachodni człon podgrodzia we wczesnym średniowieczu. Systematyczne przeprowadzone badania na tym odcinku, dostarczyły reprezentacyjnego materiału kulturowego i pozwoliły dosyć ściśle datować tę część obiektu na początek IX wieku.

STARY ZAMEK, pow. Wrocław

patrz neolit

STRACHÓW, pow. Wrocław

patrz neolit

STAWY, pow. Jędrzejów

Zespół Badań nad Polskim Średniowieczem Uniwersytetu Warszawskiego i Politechniki Warszawskiej

Badania prowadziła mgr Zofia Woźnicka.
Finansował WKZ w Kielcach. Piąty sezon badań grodziska i osady wczesnośredniowiecznej / IX-XII wiek/.

Kontynuowano przekop po osi północ-południe w kierunku południowym. Przecięto ślady bardzo zniszczonego wału wewnętrznego, zbudowanego na tym odcinku

z piasku i kamieni, których zsymp znaleziono w fosie III. Nie stwierdzono na tym odcinku / podobnie, jak w partii wschodniej wału/ wyraźnych śladów drewna, co wskazywałoby, że wał ten miał konstrukcję akryznową jedynie od strony zachodniej. Być może więc był on przebudowany.

Ślady przebudowy wykazuje również przylegająca do wału od strony południowej fosa. Jej starsza partia, szerokości około 6 m / u wylotu/, głębokości 2,5 m w przekroju kształt litery "W" / dno w formie dwóch równoległych rowów/. Na dnie rowów zalegają grube warstwy namulów i spoista, ciemnobrunatna warstwa kulturowa z ceramiką przeważnie górą obtaczaną i ręcznie lepioną. Po częściowym wypełnieniu fosy, została ona poszerzona przez dodanie podobnego dwudzielnego rowu od strony południowej, nieco zmieniającego kierunku fosy. W tej części fosy brak śladów użytkowania. Starszą część fosy można datować na wiek X-XI.

Pod nasypem wału odkryto półziemiankę z prostokątnym paleniskiem związaną ze starszą osadą.

W następnych sezonach badawczych wskazane byłoby kontynuować wykopy w kierunkach południowym i zachodnim, aby wyjaśnić stosunek odkrytej w tym roku fosy do fos I i II. Należałoby również przebadać partie wzgórz na wschód od grodu w celu stwierdzenia ewentualnego podgrodzia oraz zasięgu i rozwoju starszej osady.

STOBNICA-TRZYMORGI, pow. Piotrków Tryb.

Stanowisko 2

patrz epoka brązu

SZARLEJ, pow. Inowrocław

Stanowisko 6

patrz neolit

SZARLEJ, pow. Inowrocław

Stanowisko 5

Muzeum im. J. Kasprowicza

w Inowrocławiu

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Bydgoszczy

Badania prowadzili mgr Czesław Sikorski
/autor sprawozdania/, mgr Barbara Czarnecka
i dr Jan Grześkowiak, pod kierownictwem
prof. dr Kazimierza Żurawskiego. Finansował
OKR Kobylniki, Drugi sezon badań. Osadnictwo
z okresu wpływów rzymskich, wczesnego śred-
niowiecza, ślady neolitu.